

**ΑΝΤΙΦΙΕΡΩΜΑ
ΜΑΗΣ '68**

**NOUS IRONS
JUSQU'AU BOUT**

Η έκδοση αυτή είναι μέρος ενός "αφιερώματος" για τον Μάη του '68 που μεταδόθηκε απο το Ράδιο Ουτοπία στην εκπομπή "πειραματική περιπλάνηση".

Είναι μια συλλογική δουλειά πέντε ατόμων που διήρκησε επτά ώρες συνολικά σε τρεις διαδοχικές εκπομπές

Εστίασαμε την προσπάθειά μας αυτή στα κομβικά σημεία των γεγονότων, θέλοντας να κρίνουμε τις εξεγέρσεις του '68 κάτω απο το πρίσμα της αντιεξουσιαστικής θεώρησης

Σκοπός μας είναι να θέσουμε τα θέματα ξύνοντας την επιφάνεια της θεαματικής φαινομενικότητας για να αγγίξουμε την "πεζή" πραγματικότητα των γεγονότων.

Χρησιμοποιήσαμε τα βιβλία:

- Πεζοδρόμιο Νο 8
- Μάης 1968 του RENE VIENET
- '68 Η Παγκόσμια έκρηξη.
- Πολύ αγαπήσαμε την επανάσταση των ΒΙΑΛΕ, ΝΤΕΛ ΚΑΡΙΑ, ΓΚΙΠΕ ΗΠΩ, καθώς και ένα κείμενο του Γ.Ι Μπαμπασάκη.

F U G A

PUNCTUS

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΑΝΑΠΑΥΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΜΑΣ

1

Συνηθίζεται, όταν πρόκειται για αναφορές που αφορούν ιστορικά γεγονότα, η παρουσίασή τους να ποικίλει ανάλογα με τον φορέα που την επιχειρεί. Τα ΜΜΕ και γενικότερα οι μηχανισμοί της θεαματικής εξουσίας φροντίζουν να σέρνουν το πτώμα της ιστορίας με παραπλανητικά αφιερώματα εύπεπτα και ανώδυνα. Οι πολιτικάντηδες χρησιμοποιώντας και αυτοί τις ίδιες μεθόδους επιδιώκουν την οικιοποίηση των γεγονότων δια μέσου ενός άκρατου και άκριτου υποκειμενισμού που αποβλέπει στην ιδιοποίηση των γεγονότων και φυσικά στην είσπραξη έμμεσης ή άμεσης πολιτικής υπεραξίας. Τα γεγονότα του ΜΑΗ προσφέρονται για τέτοια μεταχείριση που ξεκινάει από την πλήρη μεταστροφή των πραγματικών αιτιών και των καταστάσεων που γεννούνταν απ'αυτές κλείνοντας με την μόνιμη επωδό: "είμασταν κι εμείς εκεί" .

2

Από τη δική μας πλευρά θα προσεγγίσουμε το θέμα από τη σκοπιά των γεγονότων και των αιτιών και όχι των προσώπων και των παραπλανητικών γενικεύσεων. Επειδή πίσω από τις βαρύτιμες μεταξωτές κουρτίνες της αντιστορίας η ιστορία εξακολουθεί να συνομωτεί, επειδή

πιστεύουμε πως η αντιεξουσιαστική δράση και το αναρχικό όραμα δεν αποτελούν ηθικολογικά καπρίτσια προς επιβεβαίωση, σκοπεύουμε να επαναφέρουμε το θέμα της εξέγερσης του ΜΑΗ στις πραγματικές του διαστάσεις.

ΥΠΗΡΧΕ ΕΚΕΙ ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΡΕΛΟ ΕΝΑ ΣΟΦΟ

ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΣΟΦΟ ΕΝΑΝ ΤΡΕΛΟ

3

Αν η Οκτωβριανή επανάσταση καθώς και οι υπόλοιπες έθεσαν το θέμα αλλαγής της εξουσίας, οι εξεγέρσεις του ΜΑΗ έθεσαν το θέμα μιάς ποιοτικής αντίληψης για τις σύγχρονες κοινωνίες

Λίγα χρόνια μετά τη λήξη του Β' παγκόσμιου πόλεμου, μιά γενικευμένη ανταρσία έμελλε να τρίζει τα θεμέλια των μεταπολεμικών κυριαρχικών συστημάτων,

έμοιαζε παράδοξο γιατί οι νικητές του πολέμου προετοίμασαν ένα παγιωμένο μεταπολεμικό status πλήρως ελεγχόμενο. Η Γιάλτα, η ατομική βόμβα, ο ψυχρός πόλεμος και ο διαστημικός ανταγωνισμός έμοιαζε να αποκλείουν κάθε κίνηση αμφισβήτησης της ολοκληρωτικής ηγεμονίας τους.

Αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου, έχτιζαν με μεθοδικότητα τα νέα συστήματα της υπερπαραγωγής και της κατανάλωσης στη Δύση, ενώ στην Ανατολή εδραίωναν το λεγόμενο σοσιαλιστικό σύστημά τους.

Η τεράστια βιομηχανική ανάπτυξη ωθούσε σε εκτεταμένες αλλαγές σε κοινωνικό επίπεδο (εξειδικευμένη εργασία, καταμερισμός της εργασίας ανύψωση του βιοτικού επιπέδου, την εξασφάλιση της επιβίωσης αλλαγή του ρόλου της εκπαίδευσης κ.λ.π.) αντίστροφα όμως τα πολιτικά συστήματα επέμεναν να ασκούν την εξουσία μονοσήμαντα και άκαμπτα.

Αρνούνταν πεισματικά οποιοδήποτε εκσυγχρονισμό θεωρώντας τον αμφισβήτηση της κυριαρχίας τους και της ομαλής εξέλιξης των συστημάτων τους.

Κι ενώ ο βάλτος της στασιμότητας κακοφόρμιζε και η κατάσταση απαιτούσε επειγόντως λύσεις οι κυρίαρχες δυνάμεις επέμεναν αρρωστημένα στην μακαριότητα της "αδιαμφισβήτητης" ηγεμονίας τους. Απο την πλευρά της κοινωνίας άλλοτε ευδιάκριτα και άλλοτε υπόγεια η κυοφορία εξελλισόταν. Ο ΜΑΗΣ απλώς την επισφράγισε.

4

ΑΝ Ο ΧΑΛΚΟΣ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΣΑΛΠΙΓΓΑ ΘΑ ΦΤΑΙΕΙ ΑΥΤΟΣ

Σ' αυτό το σημείο αξίζει να σταθούμε σε δύο γεγονότα που κατά τη γνώμη μας είναι κομβικά για την κατανόηση των τότε γεγονότων αλλά και τον επηρεασμό των μετέπειτα εξελίξεων.

Α. Ο ΜΑΗΣ ήταν η καμπή μιας παγκόσμιας απαίτησης ξεπεράσματος της παγίωσης που επίφυλλασαν οι κυρίαρχες δυνάμεις σε οικουμενικό επίπεδο. Ο Μάης της Γαλλίας προβάλλεται ιδιαίτερα, ακριβώς για να συσκοτίσει αυτή την πλευρά. Αν ο Μάης της Γαλλίας συντελέστηκε το 1968 δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η δεκαετία του 60-70 ήταν η παγκόσμια πυρκαγιά. Η γιγάντια εξάπλωση των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων αλλά και ο άσβεστος πόλεμος στο Βιετνάμ, με τις αλληπάλληλες επεμβάσεις (Γάλλοι, Αμερικάνοι) Κούβα, Λατινική Αμερική, δήλωναν ξεκάθαρα πως ο πόλεμος δεν τελείωσε ποτέ όμως μετατοπίστηκαν οι αντιθέσεις και αναζωπυρώθηκαν ενάντια στις συμφωνίες των μεγάλων δυνάμεων της παγκόσμιας κυριαρχίας

Τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα επειδή μετουσιάστηκαν σε κινήματα διεκδίκησης κρατικής οντότητας είχαν δύο δρόμους να διαλέξουν. Η την πλήρη χειραφέτηση, άρα την αναίρεση της κρατικιστικής ιδέας ή την επιλογή ενός απο τους δυο ηγεμόνες του ψυχρού πολέμου. Επειδή όμως απο τη μιά η εξέγερσή τους ήταν ενάντια στις αποικιοκρατικές δυνάμεις που εκφράζονταν

απο τη δύση, απο την άλλη η ριζοσπαστικότητα της εξέγερσης τους έφερε πιο κοντά και σε ιδεολογικό επίπεδο με τις ιδέες του "σοσιαλιστικού" πόλου, τελικά απλώς διάλεξαν αφεντικό.

Την δεκαετία του 60-70 ήταν η τελευταία νικηφόρα κομμουνιστική επίθεση, απο την αναπόφευκτη οικιοποίηση των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων έως την αντεπαναστατική καταστολή σε δύση και ανατολή. Μιά νίκη κακόμοιρη και ψωραλέα που απο την επόμενη μέρα πήρε τον κατήφορο της οριστικής και αμετάκλητης ήττας. Το '89 και οι τελευταίοι τσαρλατάνοι του Κρεμλίνου δεν ήταν παρά ο πάτος του βαρελιού.

Οι χαμαιλεοντισμοί των σημερινών απογόνων του λεγόμενου κομμουνιστικού χώρου δεν επιβεβαιώνουν παρά την ιστορική φάρσα που εξελίσσεται για το ανθρώπινο είδος είτε οδυνηρά (εθνικισμός, πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, πείνα κ.λ.π.) είτε ως φαρσοκωμωδία με μεταμοντέρνες αναζητήσεις, πανικόβλητες ιδεολογικές μετατοπίσεις κ.λ.π,

B. Η κρίση συμπεριελάμβανε και την ίδια την κυριαρχία Σε μερικές περιπτώσεις με τη δυναμική διεκδίκηση εκσυγχρονισμών του κράτους (Ουγγαρία '56, Τσεχοσλοβακία '68), στην περίπτωση της Κίνας με την επιστροφή στις ρίζες διαμέσου ενός μίγματος κομφουκιανής παράδοσης σε κομμουνιστική εκδοχή (βλ. πολιτιστική επανάσταση) επανέφεραν πειστικά το θέμα της φύσης αυτών των καθεστώτων. Στη δύση η βιομηχανική ανάπτυξη και η καταναλωτική διαβίωση ξεπέρασαν τα όριά τους καταρακώνοντας τις ίδιες τις αξίες που επικαλούνταν (δημοκρατία, δικαίωμα στη

μόρφωση, ίσες ευκαιρίες κ,λ.π.)

5

ΑΚΟΜΑ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΚΑΙ ΘΑ ΗΤΑΝ ΑΥΡΙΟ

Στη Γαλλία συμπτωνώθηκε το σύνολο των αιτημάτων και των ιδεών για μιά άλλη προοπτική των κοινωνιών της καταναλωτικής αφθονίας. Το κλίμα όμως ήταν γενικευμένο και υπαρκτό σε μεγάλο βαθμό σε όλες τις χώρες της Ευρώπης αλλά και στην Αμερική. Οι πιό ακραίες εκδοχές καπιταλιστικής κυριαρχίας κατέρρευσαν κάτω απο την αδυναμία εκσυγχρονισμού τους, τέτοιες περιπτώσεις ήταν οι χούντες στην Ελλάδα, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Οι υπόλοιπες αναγκάστηκαν να εκσυγχρονίσουν τη φύση των καθεστώτων τους αφομοιώνοντας σε πολλές περιπτώσεις αιτήματα που προκάλεσαν την αμφισβήτησή τους π,χ. γυναικεία χειραφέτηση, ποιότητα ζωής συμμετοχικοί θεσμοί κ,λ.π.

6

Κάτω απο αυτό το πρίσμα πρέπει να εξετάζεται και η ήττα των εξεγέρσεων του ΜΑΗ και ιδιαίτερα του Μάη στη Γαλλία. Για τους αναρχικούς και τους καταστασιακούς η ήττα ήταν προδιαγεγραμμένη, όσο η επανάσταση δεν περνούσε στην καθημερινή ζωή. Οσο παρατείνονταν οι μορφές αγώνα σε απεργίες και καταλήψεις δημιουργούσαν στασιμότητα και περιχαράκωναν το κίνημα σε εκφυλιστική άμυνα.

**RETOUR
A LA NORMALE...**

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΓΕΛΛΕΣ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΜΑΥΡΕΣ

Αντί να πραγματώνεται η επανάσταση, να επεκτείνεται και να παίρνει υπόσταση απο τα οδοφράγματα στα εργοστασιακά συμβούλια σε μιά πρώτη φάση και στην ολοένα εκτεταμένη πραγμάτωση στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων, εξαντλούνταν σε μονότονες διαδικασιολογίες και επανάληψη ενεργειών. Στο σημείο καμπής που είχε φτάσει η εξέγερση γίνονταν φανερές οι επιδιώξεις των δυνάμεων που συμμετείχαν σ' αυτήν.

Οι αριστεριστές μη μπορώντας να ξεπεράσουν τον εαυτό τους επέμεναν στην επιβεβαίωση του ιδεολογικού μικρόκοσμού τους εξαντλούμενοι σε μηχανιστικές λογικές και συμβιβασμένους πολιτικαντισμούς. Με το ένα μάτι στο Κ.Κ.Γ και το σοσιαλιστικό κόμμα και το άλλο στον κόσμο που κουβαλούσαν, είχαν την ψευδαίσθηση της αποτελεσματικής εφόδου για να προσγειωθούν αργότερα στους πολιτικάντικους χειρισμούς. Ο τυφλός υποκειμενισμός τους δεν τους επέτρεπε να δουν ότι οι καθεστωτικές δυνάμεις απο τη δεξιά ως την αριστερά συμπαρατάσσονταν απέναντι στην εξέγερση, η κοινοβουλευτική αριστερά ενδιαφέρονταν το πολύ-πολύ για τα πολιτικά οφέλη που θα αποκόμιζε απο μιά αναταραχή, όχι όμως και για την κατάλυση της τάξης και του συστήματος.

Οι κυρίαρχες δυνάμεις απέδειξαν ότι αντέχουν σ' οποιουσδήποτε τριγμούς όταν οι δυνάμεις της

αμφισβήτησης δεν φτάνουν ως το τέλος, τον πλήρη αφοπλισμό δια μέσου της πραγμάτωσης.

Η εξουσία μπορεί να ελίσσεται και να οικιοποιείται τις αντιδράσεις των καταπιεζομένων προς όφελός της. Αυτό αποδείχτηκε με τον πίο ολοκληρωμένο τρόπο στη Γαλλία και επισφραγίστηκε περίτρανα με τη νίκη του δεξιού Ντε Γκωλ στις εκλογές που ακολούθησαν.

7

Τα μυξοκλαψουρίσματα των ακτιβιστών αριστεριστών και των διανοουμένων πάνω απο τα αποκαϊδία του ΜΑΗ συνεχίζονται ως σήμερα, όποτε νιώθουν την ανάγκη να αναφερθούν σ' αυτόν!

Μιλάν για την ιστορία και όχι για μιά στιγμή της που είχε παρελθόν αλλά και μέλλον. Οπως τότε έτσι και σήμερα παραβλέπουν οτι η ιδεολογική περιχαράκωση στον κατασκευασμένο μαρξισμό είναι ο ομφάλιος λώρος που τους δένει χειροπόδαρα με τα συστήματα του ολοκληρωτισμού. Κι αν αυτά σήμερα κατέρρευσαν, οι εξουσίες τους είναι ριζωμένες βαθιά με άλλο ίσως πρόσωπο αλλά οι ίδιες, η άλλη αριστερά είτε επιμένει το ίδιο πεισματάρικα στο παλιό ταριχευμένο όραμα, είτε ανακαλύπτει το σοκάκι του μεταμοντερνισμού και της προσχώρησης στις αυθεντικές αστικές ιδέες. *Πως συμπεριφέρθηκαν οι Μαοϊκοί κι οι τροτσκιστές, τα Μπολσεβίικα κόμματα και μικροσαμάδες της πρωτοπορίας; Οι μαοϊκοί αντιτάχτηκαν σε κάθε αίτημα για εργατικό έλεγχο. (Μερικοί απ' αυτούς αφού είχε υποχωρήσει η εξέγερση, άρχισαν να αναθεωρούν τις απόψεις τους και τώρα επονομάζονται "αναρχο-*

μαοϊκοί" !!!). Ο Πρόεδρος Μάο είχε εκφράσει τη γνώμη ότι ο εργατικός έλεγχος αποτελεί αναρχοσυνδικαλισμό - κι επομένως μια "μικροαστική παρέκκλιση". Η δουλειά των εργατών, κραύγαζαν οι Μαοϊκοί ήταν να "καταλάβουν την κρατική εξουσία". Έτσι, στο όνομα του "μπολσεβίκικου ρεαλισμού", ή\ μόνη βάση για μιά κοινωνική επανάσταση · η κατάληψη των εργοστασίων παραγνωρίστηκε για να προβληθούν αφηρημένα πολιτικά συνθήματα που δεν είχαν καμία πραγματικότητα στη ζωντανή κατάσταση. Ας παραθέσω ένα παράδειγμα: στην πορεία προς το εργοστάσιο της Ρενώ στο Billiancourt, οι Μαοϊκοί κουβαλούσαν ένα μεγάλο πλακάτ που έγραφε "Ζήτω η C.G.T." - κι αυτό σε μιά εποχή που οι πίο επαναστατημένοι εργάτες είχαν αναλάβει ένα σκληρό αγώνα ενάντια στη C.G.T. και προσπαθούσαν να πετάξουν το γραφειοκρατικό μηχανισμό με τον οποίο η ομοσπονδία εργασίας είχε σαμαρώσει τους εργάτες. Αυτό που έλεγαν οι Μαοϊκοί ήταν "αναθέστε μας τον έλεγχο της C.G.T.". Αλλά ποιός τους ήθελε αυτούς; Οι Τροτσκιστές; Ποιοί απ'αυτούς - η EKR.; Η LCR; Τα άλλα δύο τρία παρακλάδια; Η F.ER. έπαιξε έναν ανοιχτά αντεπαναστατικό ρόλο σχεδόν σε κάθε επαναστατικό σημείο, καταγγέλοντας όλες τις δράσεις του δρόμου που οδήγησαν στη γενική απεργία ως "τυχοδιωκτικές". Οι φοιτητές χρειάστηκε να παίξουν ξύλο μαζί τους στις οδομαχίες μπροστά στη Σορβόννη όπου επιχείρησαν να πείσουν τους φοιτητές να πάνε στα σπίτια τους και στις μάχες των οδοφραγμάτων τη νύχτα της 10 του Μάη, όταν κατάγγειλαν τους φοιτητές ως "ρομαντικούς". Αντί να ενωθούν με τους φοιτητές συγκρότησαν μιά "μαζική

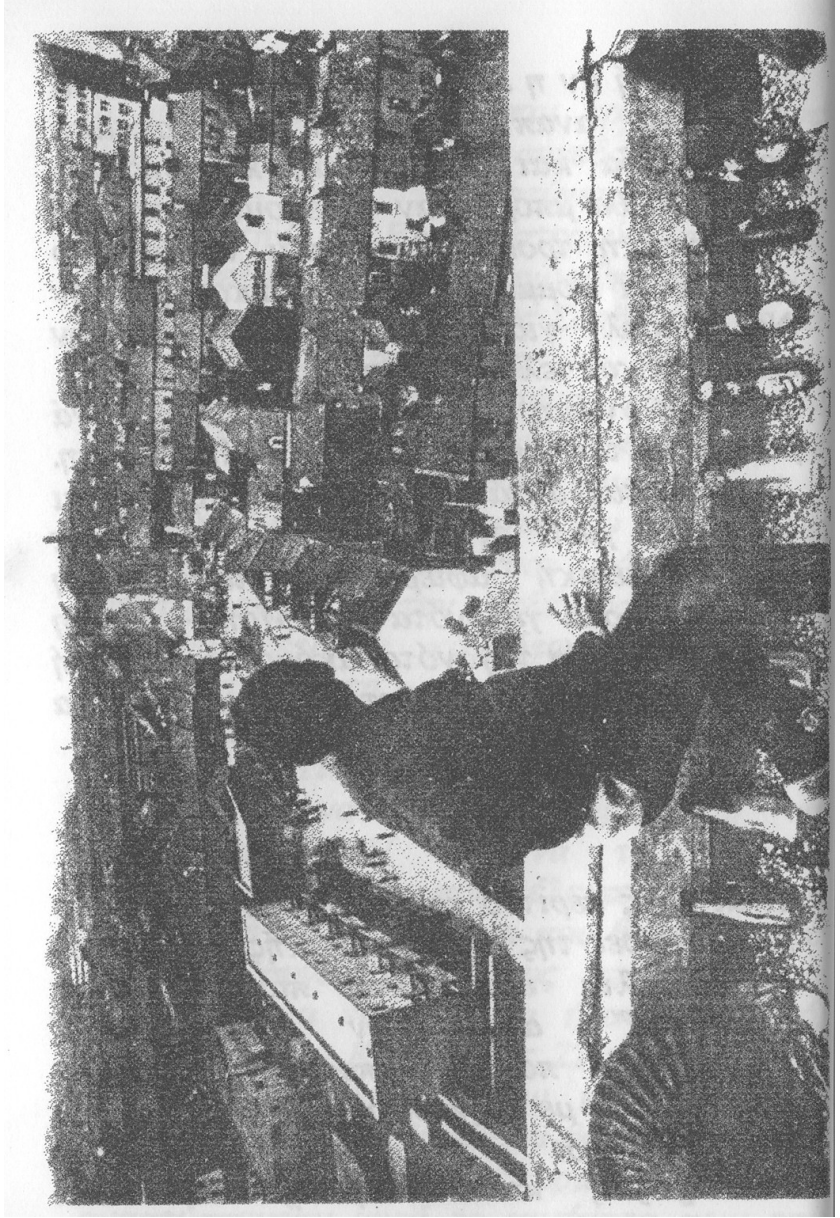
συνεδρίαση" στη Multualite. Ολ' αυτά δεν εμπόδισαν την F.E.R. να εξαπολύει τα πολιτικάντικα της σαν τρελλή στους διαδρόμους και στις συνεδριάσεις της Σορβόννης - αφού είχαν πετύχει οι φοιτητές Όσο για την J.C.R καθυστερούσε συνέχεια τη συνεδρίαση και δημιούργησε πολύ σύγχυση στη συνέλευση της Σορβόννης με τα πολιτικάντικα της. Προς το τέλος των γεγονότων του Μάη-Ιούνη αποτέλεσαν τροχοπέδη για το κίνημα και συμβιβάστηκαν με τη μη σταλινική εκλογική αριστερά. Τι "έλειπε" απο τα γεγονότα του Μάη-Ιούνη; Σίγουρα όχι μπολσεβίκικα κόμματα της "πρωτοπορίας". Στην εξέγερση υπήρχε επιδημία τέτοιων κομμάτων. Αυτό που χρειαζόταν στη Γαλλία, ήταν μιά συνειδητοποίηση ανάμεσα στους εργάτες οτι έπρεπε να λειτουργήσουν τα εργοστάσια, κι όχι απλώς να τα καταλάβουν ή να απεργήσουν. Η για να το θέσουμε διαφορετικά, αυτό που έλειπε απο την εξέγερση ήταν ένα κίνημα που θ' ανέπτυσσε αυτή τη συνείδηση στους εργάτες. Ένα τέτοιο κίνημα έπρεπε να ήταν αναρχικό, παρόμοιο με το Κίνημα της 22 του Μάρτη ή τις επιτροπές δράσης που κατέλαβαν το Gensier και προσπάθησαν να βοηθήσουν τους εργάτες όχι να τους κυριαρχήσουν. Αν αναπτύσσονταν αυτά τα κινήματα πριν τη εξέγερση ή αν η εξέγερση διαρκούσε αρκετά ώστε να αναπτύξουν μιά εντυπωσιακή προπαγάνδα και μιά δύναμη κρούσης τα γεγονότα θα μπορούσαν να έχουν πάρει μιά διαφορετική τροπή. Οπως και να χει το πράγμα, οι κομμουνιστές ενώθηκαν με τον Ντε Γκωλ για να παρεκκλίνουν την εξέγερση και τελικά να την καταστρέψουν. Κατά τη γνώμη μου αυτά είναι τα αληθινά μαθήματα των γεγονότων του Μάη - Ιούνη. Διαβάζοντας αυτά που έχω γράψει, γίνεται ξεκάθαρο γιατί

οι μαρξιστές - λενινιστές στην Αμερική αφιερώνουν τόσο λίγη συζήτηση στα γεγονότα του Μάη - Ιούνη στη Γαλλία: τα γεγονότα, ακόμα και η απλή ανάμνησή τους αμφισβητούν όλα τους τα δόγματα, προγράμματα και στρατηγικές.

* * *

Είναι ίσως περιττό να θυμηθούμε πόσοι απο τους αστέρες της "επαναστατικής" διανοήσης στη Γαλλία αλλά και παντού, είχαν "γοητευτεί" απο την "πολιτιστική" επανάσταση, πόσα λαμπρά μυαλά είχαν συμπορευτεί με την περίφημη σκέψη του Μάο, πόσοι "ελεύθεροι" στοχαστές υποστήριζαν, κατά καιρούς καθεστώτα απόλυτου αστυνομικού ελέγχου, που ήθελαν να εμφανίζονται ως σοσιαλιστικά Αμέτρητοι ήσαν οι τιτοϊκοί, οι καστρικοί, οι μαοϊκοί,, οι "ποιητές" που έγραψαν "ποιήματα" για στυγνούς δικτάτορες (ακόμα και για τον Τσαουσέσκου!) αναρίθμητες οι "χρυσές πέννες" που εγκωμίασαν τόσες και τόσες δικτατορίες επί του προλετεριάτου (Σαρτρ, Μπωντριγιάρ, Αλτουσέρ, Γκλουκσμάν - κι όποιος θέλει μπορεί να θυμηθεί κι ένα περιοδικό τέχνης και πολιτισμού να αφιερώνει κάμποσες σελίδες υπογεγραμμένες απο "έντιμους" έλληνες της ανανεωτικής αριστεράς στον "πνευματικό" άνδρα Τσαουσέσκου). Αξίζει καμία φορά να έχουμε δυνατή μνήμη! Αξίζει να λέμε οτι στο πέρασμα του χρόνου υπήρξαν ελάχιστοι άνθρωποι που δεν πρόδωσαν και δεν προδώθηκαν, που δεν παρασύρθηκαν σε χονδροειδείς πλάνες και που δε βάλθηκαν να εγκωμιάσουν αυτό που ήταν ήδη βδελυρό και έγινε, στις μέρες μας, απροκάλυπτα ειδεχθές όπως έχουμε ξαναπεί σε τούτο το

*βιβλίο, ο Καστοριάδης και οι σύντροφοί του, οι καταστασιακοί, οι λιγοστοί πραγματικά ανεξάρτητοι στοχαστές όπως ο Λεφέβρ, ο Κώστας Παπαϊωάννου και ο Κώστας Αξελός, καθώς και ορισμένοι αναρχικοί υπήρξαν εκείνοι που άρθρωσαν ένα λόγο εναντίωσης στην ηλίθια και χαννωτική καπιταλιστική Ντισνεϋλαντ. όσο και στις διάφορες δήθεν σοσιαλιστικές αστυνομίες.
Μίλησε, Μνήμη!*

8

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΝΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΙΚΟΥ

Αν τη δεκαετία του '60 φάνηκε πως το εκμεταλλευτικά συστήματα σ' Ανατολή και Δύση στριμώχθηκαν στη γωνία, παράλληλο επέδειξαν τις τεράστιες δυνατότητες αντοχής και διαιώνισής τους, ακόμη και την ικανότητα να μεταλλάσσονται ώστε να θωρακίζονται αποτελεσματικά απο κάθε επικίνδυνη αμφισβήτηση. Απο το ΜΑΗ οι εκμεταλλευτές διδάχτηκαν και εξέλιξαν, στη συνέχεια, το νόημα της καθημερινής ζωής

CONTRAPUCTUS

Μετεξέλιξαν τα συστήματά τους από άκαμπτα κρατικιστικά σε θεαματικά εκμεταλλευτικά, διευρύνοντας τα όρια του ελέγχου, της εξουσίας και της εκμετάλλευσης. Το θέαμα παράγεται απο το σύγχρονο κράτος και τους μηχανισμούς του αλλά σ' αυτό

συμμετέχουν σήμερα ΜΜΕ, καλλιτέχνες και διανοούμενοι, με στόχο την επέκταση της κυριαρχίας και τη διαιώνιση της υποταγής.

Η ελάττωση του αυθορμητισμού μιάς επανάστασης, το σπάσιμο της συνέχειας μεταξύ της αυτο-κινητοποίησης και της αυτο-χειραφέτησης, ο παραμερισμός του ατόμου απο τη διαδικασία, με σκοπό τη διαμεσολάβηση με πολιτικές οργανώσεις και θεσμούς δανεισμένους απο το παρελθόν, ισοδυναμεί με διαφθορά των απελευθερωτικών στόχων της επανάστασης. Αν η επανάσταση δεν αρχίζει απο κάτω, αν δεν διευρύνει τη "βάση" της κοινωνίας ώστε να γίνει η ίδια κοινωνία, τότε δεν είναι παρά πραξικόπημα. Αν δεν παράγει μιά κοινωνία στην οποία κάθε άτομο να ελέγχει την καθημερινή του ζωή αντί η καθημερινή ζωή να ελέγχει το άτομο, τότε είναι αντεπανάσταση. Η κοινωνική απελευθέρωση μπορεί να επέλθει μόνο αν είναι συγχρόνως αυτο-απελευθέρωση - αν το "μαζικό" κίνημα είναι μιά αυτο-δραστηριότητα που συνεπάγεται τον υψηλότερο βαθμό εξατομίκευσης και αυτο-ξυπνήματος. Στο μοριακό κίνημα από κάτω που προετοιμάζει τις συνθήκες για επανάσταση, στην αυτο-κινητοποίηση που ωθεί την επανάσταση μπροστά, στη χαρούμενη ατμόσφαιρα που παγιώνει την επανάσταση -σ' όλα αυτά τα διαδοχικά βήματα, έχουμε μια συνέχεια εξατομίκευσης μιά διαδικασία κατά την οποία η εξουσία καταλύεται μιά επέκταση της προσωπικής εμπειρίας κι ελευθερίας σχεδόν αισθητικά σύμφωνη με τις δυνατότητες της εποχής μας. Το να δει αυτή τη διαδικασία και να την εκφράσει, να επενεργήσει ως καταλύτης στη διαδικασία και να θέσει τους επόμενους πρακτικούς στόχους, να

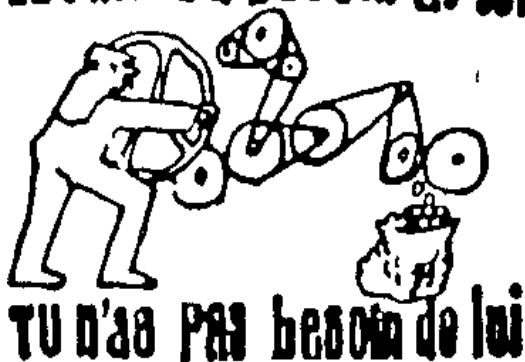
αντιμετωπίσει σθεναρά τα ιδεολογικά κινήματα που επιζητούν να ελέγξουν την επαναστατική διαδικασία -αυτές όπως έχουν δείξει τα γεγονότα στη Γαλλία, είναι οι πρωταρχικές ευθύνες του επαναστάτη σήμερα.

Στο μέτρο που η κοινωνία ονειρεύεται την ανάγκη, το όνειρο γίνεται αναγκαίο. Το θέαμα είναι ο εφιάλτης της σύγχρονης αλυσοδομένης κοινωνίας που δεν εκφράζει τελικά παρά την επιθυμία της να κοιμηθεί Το θέαμα είναι ο φρουρός του ύπνου.

CONCERTO GROSSO

Ω, ευγενικοί μου άνθρωποι, η ζωή είναι σύντομη ...

Αν ζούμε, ζούμε για να πατήσουμε πάνω στα κεφάλια των βασιλιάδων.

ΣΑΙΞΠΗΡ
(Ερρίκος ο 4ος)

ΜΑΗΣ - ΙΟΥΝΗΣ '68

Το σκάνδαλο στο πανεπιστήμιο του Στρασβούργου, στα τέλη του 1966, μπορεί να εκληφθεί ως προανάκουσμα των όσων συνέβησαν στα οδοφράγματα του Μάη. Η σημασία εκείνου του μικροσυμβάντος ήταν η έμπρακτη απόδειξη της ευθραυστότητας του κατεστημένου συστήματος όταν του επετέθηκαν εκείνοι που ήξεραν τι ακριβώς ήθελαν και τι στέκεται στο δρόμο τους.

Στη Νάντη, η επίθεση στην UNEF (Εθνική Φοιτητική Ένωση) - το φοιτητικό συνδικαλιστικό όργανο - επαναλήφθηκε το Νοέμβριο του 1967, το Φεβρουάριο το πανεπιστήμιο κατελήφθη (στο τέλος 1500 φοιτητές κατέλαβαν το δημαρχείο της πόλης).

Στη Ναντέρ, σ' ένα campus, που θα θυμίζει ιδιαιτέρως - στη δίχως ζώή γραφειοκρατική μοντερνικότητά του - τα μεγάλα πανεπιστήμια της Αμερικής, μια ολιγομελής ομάδα "λυσσασμένων" (enrage's) ξεσηκώθηκε και εναντιώθηκε μαχητικά στην εκεί αστυνομική παρουσία. Το φιλελεύθερο πανεπιστήμιο αντέδρασε κι εκεί όπως αντιδρά κι εδώ: κουβαλώντας περισσότερη αστυνομία! Οι "λυσσασμένοι" σε συμφωνία με την Καταστασιακή Διεθνή, προχώρησαν σε βίαιες διακοπές παραδόσεων και μαθημάτων. Όλος ο "αριστερός" χώρος κινητοποιήθηκε και, τον Φεβρουάριο, κατελήφθησαν οι εγκαταστάσεις του πανεπιστημίου. Μετά τη σύλληψη έξι αντι-ϊμπεριαλιστών αγωνιστών στο Παρίσι, οι αριστεριστικές ομάδες της Ναντέρ συγκάλεσαν μια γενική συνέλευση. Ο Ρενέ Ριεζέλ, εκπροσωπώντας τους "λυσσασμένους", απαίτησε να

διωχτούν πάραυτα από κεί δυο παρατηρητές της διοίκησης και όλοι οι παρόντες σταλινικοί. Αφού ένας αναρχικός συνεργάτης του Ντανιέλ Κον Μπεντίτ, υποστήριξε πως "οι σταλινικοί που είναι εδώ απόψε δεν είναι πιά σταλινικοί", οι "λυσσασμένοι αποχώρησαν αμέσως απο τη συνέλευση, διαμαρτυρόμενοι για κείνη τη λειψή ψευδαίσθηση. Κατόπιν, απο κείνη τη συνέλευση, σχηματίστηκε το "Κίνημα της 22 του Μάρτη"- ένα συνοθύλευμα απο αναρχικούς, τροτσκιστές μαοϊκούς και ούτω καθ' εξής - δίχως τους "λυσσασμένους" και, τελικά, εναντίον τους.

Η δράση στη Ναντέρ εντάθηκε, το ίδιο και η καταστολή, ένας "λυσσασμένος" τιμωρήθηκε με ποινή αποκλεισμού απο όλα τα πανεπιστήμια της Γαλλίας για πέντε χρόνια, δίχως αυτό το μέτρο να συγκινήσει ιδιαίτερος τους "επαναστάτες" του "Κινήματος της 22 του Μάρτη". Όταν, όμως έξι απο τους προεξέχοντες αγωνιστές -ανάμεσα στους οποίους οι Ριεζέλ και Κον Μπεντίτ - αντιμετώπισαν επίσης την ποινή αποκλεισμού, το "Κίνημα της 22 του Μάρτη*" και η UNEF κάλεσαν τους φοιτητές σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο προαύλιο της Σορβόννης, στις 3 του Μάη. Τότε αποφασίστηκε απο τον πρότανη Ρος το κλείσιμο της Σορβόννης ανάμεσα στις 3 και 9 του Μάη. Ακολούθησαν επεισόδια, και τεσσερεις φοιτητές καταδικάστηκαν σε δίμηνη φυλάκιση. Κηρύχτηκε απεργία διαμαρτυρίας ενάντια στις δύο συλλήψεις και το κλείσιμο της Σορβόννης Στις 6 του Μάη οργανώθηκαν διαδηλώσεις καί ακολούθησαν βίαιες συμπλοκές, που παρατάθηκαν έως αργά τη νύχτα συνελήφθησαν 422 άτομα. Την

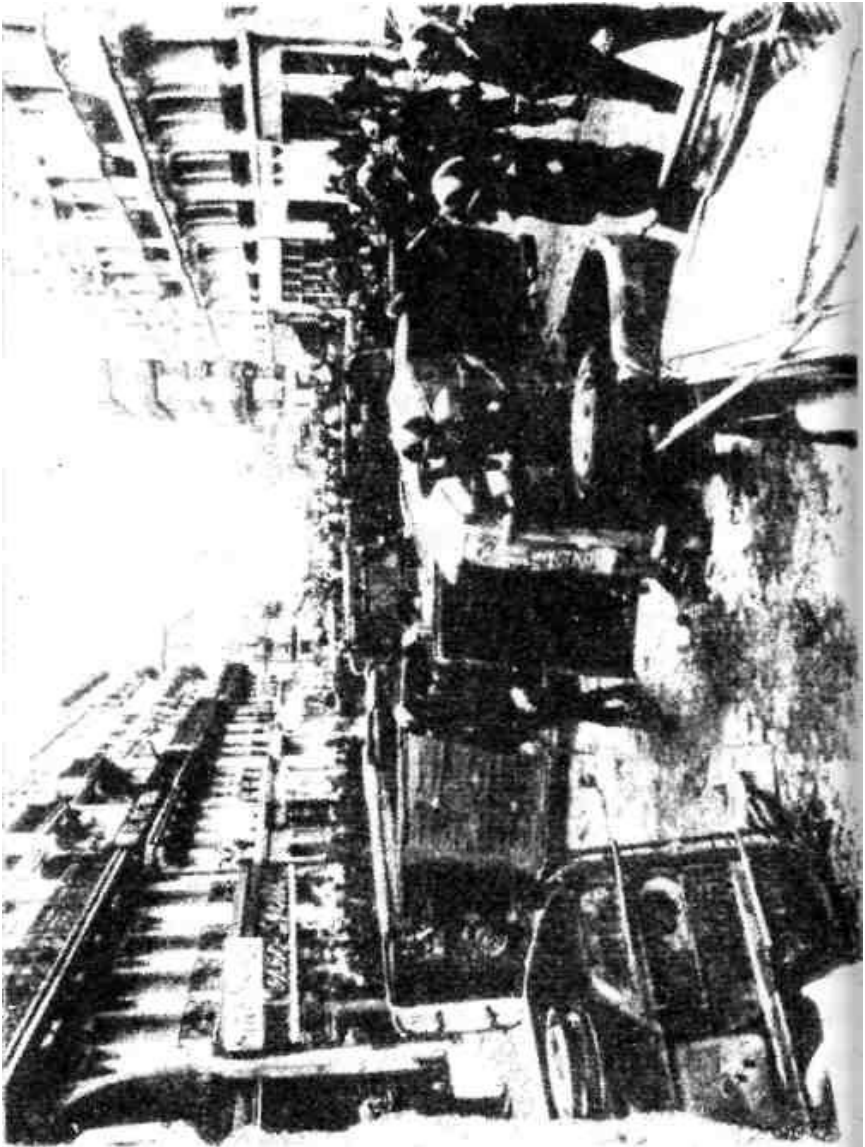
επόμενη μέρα, οι ταραχές επεκτάθηκαν και στην επαρχία. Η Σορβόννη άνοιξε, αλλά λίγο αργότερα έκλεισε και πάλι. Η νύχτα της 10ης του Μάη είναι η "Νύχτα των οδοφραγμάτων", πλάκες απο το λιθόστρωτο και κοκτέιλ Μολότωφ ενάντια στα δακρυγόνα, τα γκλοπ και τις εμπρηστικές χειροβομβίδες. 367 τραυματίες 460 συλληφθέντες, 180 κατεστραμένα οχήματα Στις 11 του Μάη, τα συνδικάτα, μετά την πίεση των εργατών, κήρυξαν εικοσιτετράωρη γενική απεργία διαμαρτυρίας ενάντια στην αστυνομική βία και υποστήριξης στους φοιτητές Στις 13, η Σορβόννη κατελήφθη απο τους εξεγερμένους, στις 15, οι εργαζόμενοι κατέλαβαν το εργοστάσιο της αυτοκινητοβιομηχανίας Ρενώ, και, καθώς λένε, το κίνημα των καταλήψεων απλώθηκε γρήγορα σαν τη φωτιά...

Στην πρώτη γενική συνέλευση της κατειλημμένης Σορβόννης ο Ριεζέλ πρόβαλε δημοσίως τα αιτήματα που ήδη ήταν σιωπηλά δεκτά στην έμπρακτη άμεση δημοκρατία που επικράτησε εκεί, και συνεπώς εκλέχτηκε στην Επιτροπή Κατάληψης. Αυτό το όργανο, αποτελούμενο απο δεκαπέντε ανακλητούς εκπροσώπους, επιφορτίστηκε με τα καθήκοντα της οργάνωσης και της συνέχισης της κατάληψης. Ωστόσο, απο τη στιγμή σχεδόν της συγκρότησής του, το έργο του εμποδίστηκε απο τους γραφειοκρατίσκους της UNEF και τους αγαπημένους τους σπεσιαλίστες της χειραγώγησης Στις 16, μπροστά στο αναπτυσσόμενο με γοργούς ρυθμούς κίνημα καταλήψεων και εργοστασίων, η Επιτροπή Κατάληψης της Σορβόννης κάλεσε τον πληθυσμό σε "άμεση κατάληψη όλων των εργοστασίων της Γαλλίας

και σχηματισμό εργατικών συμβουλίων". Το κάλεσμα αυτό σκανδάλισε -και ένωσε- όλους τους γραφειοκρατίσκους και τους αριστεριστές ηγετίσκους, που, συσπειρωμένοι και χειραγωγούντες, κατάφεραν να οδηγήσουν στην ανάλυση της Επιτροπής της Κατάληψης, στις 17 του Μάη. Η τέως επιτροπή ανακοίνωσε πως, καθώς η δημοκρατία είχε χειραγωγηθεί για μια ακόμα φορά απο τους τεχνικούς της εξουσίας, και, καθώς η Σορβόνη είχε ουσιαστικά διαχωρίσει τη θέση της απο το κίνημα των εργατών, τα μέλη της επιτροπής δεν είχαν πια ενδιαφέροντα εκεί μέσα και, συνεπώς, αποχωρούν.

Η μισθωτή εργασία σταμάτησε, και μάλιστα με πρωτοβουλία των ίδιων των εργαζομένων. Εως τις 20 του μηνός, το κίνημα αγκάλιασε έξι εκατομμύρια εργαζόμενους. Τα συνδικάτα, των οποίων η γραφειοκρατική νοοτροπία δεν αναγνωρίζει παρά μονάχα την ποσότητα, αντιλήφθηκαν τελικά την ευθραυστότητα της κυριότητας τους πάνω στο "εργατικό κίνημα", και κινητοποιήθηκαν προκειμένου ν' αντιμετωπίσουν την πρόκληση. Με τις ανακοινώσεις τους αναγνώρισαν "επισήμως" τις καταλήψεις, αλλά, βέβαια ως διαχωρισμένες. Οι εκπρόσωποι κάθε εργοστασίου ή κάθε τομέα της βιομηχανίας έγειραν συγκεκριμένα αιτήματα (αυξήσεις μισθών και άλλα παρεμφερή) και ξεχωριστές, σε κάθε κατάληψη, διεκδικήσεις. Μονάχα τα συνδικάτα (και ιδιαίτερα οι σταλινικοί της CGT) μπορούσαν να κάνουν πειστική μιά τέτοια απάτη, μιά τέτοια κοροϊδία, γιατί -αντίθετα με το κράτος και την αστική τάξη -οι καταφερτζήδες τους και οι μπράβοι τους βρίσκονταν ήδη ανάμεσα στους εργάτες. Πάνω απ' όλα

αυτά ήταν απαραίτητο και επιτακτικό να κρατήσουν τους εργαζόμενους διαχωρισμένους μεταξύ τους μακριά από όλους εκείνους που θεωρούσαν από θέση τους εαυτούς τους προλετάριους. Έτσι, κλείδωσαν τις πύλες των εργοστασίων και χρησιμοποίησαν στελέχη των συνδικάτων σαν φρουρούς. Και, τότε, μπορούσε πιά ν' αρχίσει η αναμόρφωση - δηλαδή, η εσκεμμένη εξασθένηση του κινήματος των εργαζομένων,

Στις 17 του Μάη, συγκροτήθηκε το Συμβούλιο για τη Συνέχιση των Καταλήψεων (CMDO) από μέλη της πρώην Επιτροπής Κατάληψης και άλλα πρόσωπα, καλώντας για την επέκταση των καταλήψεων και την άμεση δημοκρατία των Συμβουλίων. Στις 30 του Μάη, το CMDO κυκλοφόρησε το "Μήνυμα προς όλους τους εργαζόμενους", όπου, ανάμεσα στα άλλα, έλεγε: *"Το παρόν κίνημα δεν "πολιτικοποιήθηκε" και προχώρησε πέρα από τις μίζερες συνδικαλιστικές διεκδικήσεις για τους μισθούς και τις συντάξεις που παρουσιάζονται αυθαίρετα ως "κοινωνικά ζητήματα". Το κίνημα αυτό βρίσκεται πέρα από την πολιτική: Θέτει το κοινωνικό ζήτημα σε όλη του την αλήθεια(...) Σήμερα, με την εξουσία που έχουν στα χέρια τους, και με γνωστό ρόλο των κομμάτων και των συνδικάτων, οι εργαζόμενοι έναν μόνο δρόμο έχουν μπροστά τους: την άμεση ανάληψη της οικονομίας και όλων των όψεων της ανοικοδόμησης της κοινωνικής ζωής από ενιαίες επιτροπές της βάσης, που θα επιβεβαιώνουν την αυτονομία τους απέναντι σε όλες τις πολιτικο-συνδικαλιστικές ηγεσίες θα εξασφαλίσουν την αυτοάμυνά τους και θα ομοσπονδοποιηθούν σε τοπική και εθνική κλίμακα. Ακολουθώντας αυτό το δρόμο θα πρέπει να*

γίνουν η μόνη πραγματική εξουσία στη χώρα, η εξουσία των Συμβουλίων των εργαζομένων. (...)"

Το CMDO (Συμβούλιο για τη Συνέχιση των Καταλήψεων) έκανε πράξη την άμεση δημοκρατία εγγυώμενο την ισότιμη συμμετοχή όλων στις συζητήσεις, τις αποφάσεις και τις εκτελέσεις των αποφάσεων. Αγκαλιάζοντας περί τους σαράντα εργαζόμενους, φοιτητές και μαθητές λυκείων, "λυσσασμένους" και καταστασιακούς, λειτούργησε σαν μιά απερίσπαστη και αδιάκοπη γενική συνέλευση. Η συνεκτικότητά του, γεννημένη αβίαστα ενισχύθηκε απο τη γενική συμφωνία με τις βασικές θέσεις της Καταστασιακής Διεθνούς Στη διάρκεια της λειτουργίας του, που κράτησε λιγότερο απο ένα μήνα, το CMDO δημοσίευσε μια σειρά απο κείμενα, που πάντα άρθρωναν αυτό που ήταν ρευστό και αυτό που δεν ήταν παρά τα ελάχιστα απαραίτητα βήματα για να προωθηθεί η επικρατούσα κατάσταση στην επικράτεια της μετασχηματιζόμενης καθημερινής ζωής. Το CMDO, που δεν ήταν συμβούλιο αλλά λειτούργησε για να υποθάψει την ανάπτυξη των συμβουλίων, διαλύθηκε ταυτόχρονα με το ουσιαστικό πέρας του κινήματος των καταλήψεων.

Τα γεγονότα, πάντως, του Μάη αποκάλυψαν φυσικά την εγκατάλειψη των δύο μαζικών οργανώσεων (συνδικάτα και μαζικό κόμμα) που σφετερίζονταν τους αγώνες του προλεταριάτου στον αιώνα μας. Αποκάλυψαν, επίσης, τ' απομεινάρια της ιδέας των "ηγετών" ως τέτοια Τέλος έδειξαν τι ήταν απαραίτητο για την προώθηση του κινήματος μέσα στο προλεταριακό σχέδιο, Υπήρξαν συζητήσεις, προτάσεις, απαρχές κινήσεων προς την

αυτοδιεύθυνση, σκιαγραφήσεις αυτού που πρόκειται να έρθει. Τα συμβούλια δεν αναδύθηκαν. Αυτό που τελικά επικράτησε ήταν η (αντι)κλιμακωτή και σιωπηρή επιστροφή στην εργασία, τις εκλογές και τις επιλεκτικές καταπιέσεις

Οι πιθανότητες που αναφάνηκαν στη Γαλλία θα προκύψουν, το δίχως άλλο, ξανά -και όχι μόνο στη Γαλλία

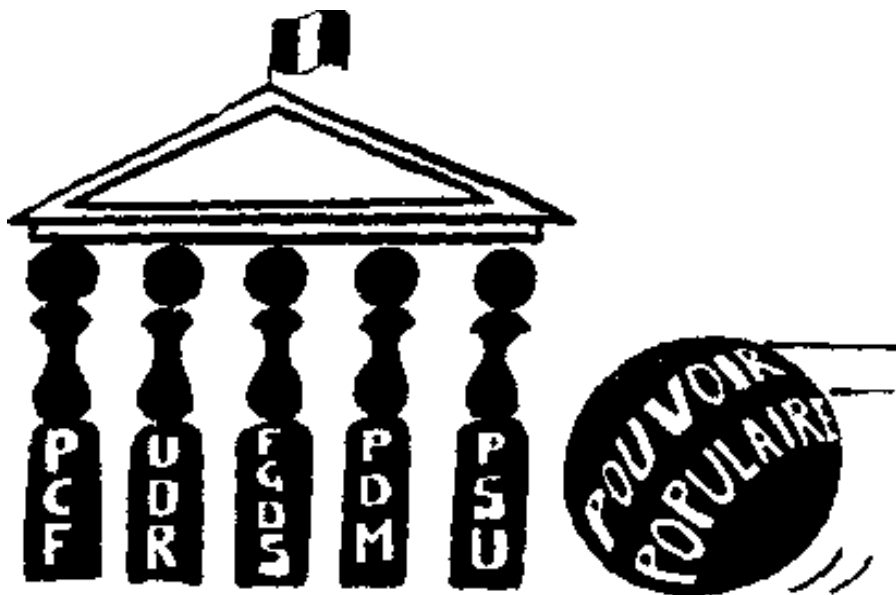
Γ.Ι, Μπαμπασάκης

ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Οι κατηγορούμενοι δεν αρνήθηκαν ποτέ την κατηγορία περί υπεξαίρεσης του ταμείου της Φοιτητικής ένωσης του Στρασβούργου. Αντίθετα, παραδέχτηκαν ανοιχτά ότι χρέωσαν την ένωση 5.000 φράγκα για το τύπωμα και τη διανομή 10.000 αντιτύπων της μπροσούρας "για την αθλιότητα των φοιτητικών κύκλων", για να μην αναφέρουμε το κόστος των υπόλοιπων δημοσιεύσεων που είχαν εμπνευστή τους την "Καταστασιακή Διεθνή". Αυτά τα κείμενα εκφράζουν ιδέες και βλέψεις που, το λιγότερο, δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τους στόχους μιάς φοιτητικής ένωσης. Αρκεί να διαβάσει κανείς τι έγραψαν οι κατηγορούμενοι για να καταλάβει πως αυτοί οι πέντε φοιτητές, που μόλις άφησαν πίσω τους την εφηβεία, που δεν έχουν καμία πείρα από τη ζωή, με τα μυαλά τους μπερδεμένα από κακοχωνεμένες φιλοσοφικές, κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές θεωρίες, βαρυστημένοι από την γκρίζα μονοτονία της καθημερινής τους ζωής φαντάζονται γεμάτοι κενή ματαιοδοξία κι εμπάθεια, πως προσφέρουν ολοκληρωμένες κρίσεις κι απόψεις βρίζοντας τους συμφοιτητές τους, τους καθηγητές τους, το θεό, τη θρησκεία, τον κλήρο, τις κυβερνήσεις και τα πολιτικά και κοινωνικά συστήματα όλου του κόσμου. Απορρίπτοντας κάθε μορφή ηθικής και νόμιμου περιορισμού, αυτοί οι κυνικοί δεν διστάζουν να εγκωμιάσουν την κλοπή, την

καταστροφή του εκπαιδευτικού συστήματος, την κατάργηση της εργασίας, την πλήρη ανατροπή και μια αναπότρεπτη παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση με μόνο στόχο "την ανεμπόδιστη απόλαυση".

Δικαστής Λαμπαντόρ, Στρασβούργο,
13 Δεκεμβρίου 1966.

**ΔΕΝ ΕΙΜΑΧΤΕ ΤΙΠΟΤΑ...
ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΝ ΕΜΕΙΣ!**

**ΞΕΚΙΝΗΣΑΜΕ ΑΠ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ ΠΑ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΜΕ
ΣΤΗ ΜΙΖΕΡΙΑ.**

ΝΑΙ

το αδέσμευτο των πράξεων, η αυθόρμητη οργάνωση της παραγωγής στα χέρια των παραγωγών, η πραγματικότητα της άμεσης ανάγκης η οργάνωση σύμφωνα με τις επιθυμίες της στιγμής και η συνεργός μεγαλοψυχία, είναι η συνειδητή συναδέλφωση αυτού που δημιουργούμε: της κυριαρχίας των εργατικών συμβουλίων.

Η θεωρητική ευθύτητα πρέπει να βρεί την πρακτική της: τη συνείδηση της πραγματικότητας της.

ΕΤΣΙ

το ν' αλλάξουμε τη ζωή, να ξέρουμε να πεθαίνουμε, να βάλουμε σε πράξη τη φουριεριστική γιορτή, να ζούμε το καθημερινό, να ελπίζουμε απ' την απελπισία, σημαίνει να ξέρουμε το 1905, την ΚΡΟΝΣΤΑΝΔΗ, την ΚΑΤΑΛΩΝΙΑ, τη ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ του 1956...

ΑΚΟΜΑ

Να καταστρέψουμε την εξουσία δίχως να την πάρουμε. Να καταστρέψουμε για να είμαστε ο άλλος και ο εαυτός μας

Η ΒΙΩΝΟΜΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤ' ΑΛΛΟ.

Η ελευθερία, με την αντιστροφή των σχέσεων, βρίσκει τη στιγμή της δημιουργίας της. Έτσι, το να μη λέμε πιά: "Συγγνώμη, κύριε αστυφύλαξ", αλλά να λέμε: "Ψόφα, κάθαρμα", συνεπάγεται τη: ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΩΜΑΤΟΣ

Η συνείδηση είναι η μόνη που δεν πέφτει στην παγίδα της ιδεολογίας της οικοδόμησης. Μέχρι στιγμής μόνη ποίηση είναι η ποίηση του δρόμου. Το μίνιμουμ πρόγραμμα είναι Η ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ: πρόκειται για την κατ' εξοχήν πολιτική πράξη. Σ' αυτήν δεν χωράει έλεγχος ούτε κανόνες. Η επανάσταση δεν μπορεί παρά να είναι καθημερινή, αν θέλουμε να αγωνιστούμε ενάντια στη σαγήνη της εξουσίας. Η θέληση της κυριαρχίας εξακολουθεί να είναι ο νόμος της στιγμής, η νοοτροπία του απελευθερωμένου σκλάβου, η έκσταση του να υπακούεις για να υπακούουν οι άλλοι σε σένα, ο μυστικισμός των θεσμών και η θρησκεία της τάξης. Το ξερίζωμα του Φασισμού και ο ενταφιασμός του Θεού

περνάει απ' το ΧΑΟΣ.

Η ζωή μας βρίσκεται υπό συζήτηση, ας μη σταματήσουμε απο φόβο μήπως τη χάσουμε, οι λύκοι ενεδρεύουν. Η ζωή είναι σύντομη. Είμαστε όλοι μας αφέντες ή δεν είμαστε τίποτα. Μ' αυτή την προϋπόθεση η εργασία γίνεται ένα τεράστιο ξέσπασμα γέλιου, ή το ΠΑΝ..

Μας αγαπάω όλους.

Ζήτω η εξουσία των εργατικών συμβουλίων. Κάτω η γιουγκοσλάβικη αυτοδιαχείριση.

ΜΙΑ ΠΟΥΓΚΟΣΛΑΒΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ ΠΟΥ
ΞΕΡΕΙ ΠΟΛΛΑ.

PATAKOS
SALAZAR
FRANCO
DEGAULLE

ΦΤΥΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ!
ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Η δίψα γι' αζωή που ξεχύθηκε στο Καρτιέ-Λατέν εμφανίστηκε μέσα στην ιστορία σαν ένα απ' αυτά τα μεγαλόπρεπα κύματα χ α ρ ά ς που αιφνιδιάζουν ένα κόσμο όπου η εγγύηση ότι δεν θα πεθάνεις απο πείνα ισοδυναμεί με τη σιγουριά ότι θα ψ ο φ ή σ ε ι ς απο π λ ή ξ η , το αίμα των μπάτσων είναι μεθυστικό, κι είναι πολύτιμες οι στιγμές όπου η ζωή αναδύεται τόσο έντονα μέσα απ' τους βάλτους του μη αυθεντικού, για να σκουπίσει εύσχημα πολλούς μωξιάρηδες ανθρωπιστές Επιτέλους απελευθερωμένες απ' τον κλοιό των

καταναγκασμών και της απομόνωσης οι απο τόσο καιρό ανικανοποίητες επιθυμίες μας απόλαυσαν εδώ μιά μεγάλη μερίδα ευχαρίστησης

Ε ί ν α ι μόνο μιά αρχή, κι ας μην το ξ ε χ ν ά μ ε ! Για μιά ακόμα φορά οι πολιτικάντηδες της αριστεράς μπόρεσαν να επαναφέρουν την τάξη καλύτερα απο κάθε άλλον. Ομως δεν πρόκειται να σταματήσει ο δαιμονισμένος χορός που σέρνει τα προμηνύματα της καταιγίδας. Στην κόκκινη αυγή των επαναστατικών γιορτών, ο δύων παλιός Κόσμος της Ανατολής και της Δύσης κλονίζεται παντού απ' τις φωτιές που άναψαν. Τόκιο! Βερολίνο! Λος Ατζελες! Πράγα! Τορίνο! Βαρσοβία! Στοκχόλμη! αυτές οι ποτισμένες με οργή ειρωνείες θέτουν στο εξής σ' ενέργεια κύματα δυναμισμού που αρχίζουν να πάλονται μέσα στο πετρωμένο ντεκόρ της καθημερινής ζωής, σαρώνοντας καθετί που εμποδίζει τα διονυσιακά ξεχυλίσματα τους.

Οι θεσπέσιες συγκρούσεις που πυρπόλησαν μερικές παριζιάνικες νύχτες έκαναν να χεστεί επάνω του όλο το σμήνος των η γ ε τ ώ ν : C.G.T. (Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας), P.CF. (ΚΚΓαλλίας), P.S.U. (Ενοποιημένο Σοσιαλιστικό Κόμμα), F.G.D.S. (Ομοσπονδία της Δημοκρατικής και Σοσιαλιστικής Αριστεράς), C.F.T.G (Συνομοσπονδία Χριστιανών Εργαζομένων), F.O. (Συνομοσπονδία Εργατική Δύναμη), S.N.E.S. (Εθνικό Συνδικάτο Μέσης εκπαίδευσεως), και άλλα καθάρματα της ίδιας ολκής.

Ξερνώντας αρχικά τις χειρότερες βρωμιές ενάντια στην επαναστατική τροπή που πολύ γρήγορα πήρε η φοιτητική εξέγερση, το ρεφορμιστικό σκυλολόϊ δεν

άργησε να προσπαθήσει να την ι δ ι ο π ο ι η θεί, α λ υ σ ο δ έ ν ο ν τ ά ς την πρό σ τ υ χ α με τη βοήθεια αυτής της ύπουλης πόρνης της U.N.E.F., για πολιτικούς σκοπούς των οποίων είναι γνωστή η πληθωρική χυδαιότητα. Απο τις λυσσασμένες ορδές που κράτησαν τα οδοφράγματα μέχρι το βελάζον κοπάδι της 13 του Μάη, δεν μεσολάβησε παρά το διάστημα μιάς φθοράς επιστημονικά οργανωμένης απ' τα σκουλήκια που φροντίζουν να διατηρείται μέσα στις μάζες -τις αφελείς, τις υπερβολικά αφελείς - η ηλίθια πεποίθηση ότι μιά άλλη κυβερνητική μαριονέττα θ' άλλαζε τάχα κάτι στην υπόθεση. Μας γράφουν στ' αρχίδια τους! Αλλά δεν θα μας γράφουν για πολύ καιρό!

Στο πρόσωπο της βδελυρής σ α γ ή ν η ς του "διαλόγου", αναγνωρίζουμε την ύστατη αμφίεση της καταστολής επαναφομοίωσης. Μουχλιασμένη ανάσα κάτω απ* το γλοιώδες χαμόγελο - να μιά αστυνομική φάρσα που προσαρμόστηκε στις ανάγκες της εποχής: το απλωμένο χέρι τείνει το γκλομπ, ενώ η κατεψυγμένη θεαματική κουλτούρα του χθες και του σήμερα προκαλεί μια τόσο πίο σίγουρη ασφυξία απο τα δακρυγόνα

Ας φ τ ύ σ ο υ μ ε την ε λ ε η μ ο σ ύ ν η ! Ας φτύσουμε το σκυλολόι του "διαλόγου" και τις ρυπαρές μεταρρυθμίσεις του, που μόνο μερικά μαλθακά τρωκτικά μπορούν να ικανοποιήσουν. Το στάσιμο νερό των βάλτων της υποδούλωσης μας παραμονεύει, μόλις η ηρεμία επανέλθει στα πνεύματα.

Γι αυτό, αφού έγινε μιά απόπειρα στις 13, 14, 15, 16 του Μάη για ά μ ε σ η δ η μ ο κ ρ α τ ί α στη βάση μέσα

στις κατειλημμένες σχολές πρέπει να υποστηρίξουμε και να επεκτείνουμε όσο το δυνατόν πλατύτερα την αντιγραφειοκρατική ζύμωση, ώσπου να κερδίσει την εργατική τάξη που πάντα δαμάζεται ιεραρχικά απο τη φάρα των μεγάλων συνδικαλιστικών αφεντικών.

Σαν πυρήνες διαυγούς αντίστασης, οι δραστήριες μειονότητες πρέπει να αρχίσουν, ξεκινώντας απ' τις πιο νευραλγικές ζώνες ένα διαρκή αντάρτικο πόλεμο παρ ενόχλησης ενάντια στην εξουσία που η συνολική της στρατηγική περιλαμβάνει σε αρνητικό τη θεμελιώδη μορφολογία του συστήματος που πρέπει να καταστρέψουμε -να ένας μεγαλειώδης τρόπος να του ρουφήξουμε το αίμα, που μας δυναμώνει εξασθενώντας το. Παραδομένη στο ανελέητο ανατρεπτικό παιχνίδι, η κοινωνική μηχανή ξεχειλίζει απο πολύ ενδιαφέροντες πόρους για εκμετάλλευση. Σαμποτάζ πλαστογραφίες, ιδιοποιήσεις, υπεξαιρέσεις, μπούκοτάζ...

Ας απελευθερωθεί ο ρους της γιορταστικής δημιουργικότητας-δαιμονικός στρόβιλος των παράνομων απολαύσεων - και πόσες επιθυμίες ή ταλέντα δεν θα βγουν στο φως! Που θα πάει, μια μέρα θα ξαναγεμίσουν τα πεζοδρόμια!

Οι αυθόρμητες απεργίες και τα υγιή μανιακά ξεσπάσματα, όταν θάρθει η ώρα τους θα πρέπει να αναγνωρίζουν τον εαυτό τους μέσα στις πύο αιθέριες αποκρυσταλλώσεις τους Ωραίος σαν πέτρα στη μούρη ενός μπασκίνα, ο φόνος σε τελική ανάλυση, ανθίζει στις παρυφές της εξαίσιας αποτελεσματικότητας. Όσο για τις λεηλασίες και άλλες ελκυστικές πρωτοβουλίες που χρειάζεται να πάρουμε θα πρέπει να θεωρούνται σαν τα ύψιστα γεγονότα του αγώνα μας για το έμπρακτο ξεπέραςμα του κόσμου του εμπορεύματος και των αντικειμενοποιημένων κοινωνικών σχέσεων. Μπροστά στις βιτρίνες - παραμορφωτικούς καθρέφτες όπου η ανθρώπινη εικόνα μας εξαφανίστηκε, μαρμαρωμένη απ' το χρέμα - το βλέμμα συνάντησε τις περισσότερες φορές μόνο τα αντικείμενα και την τιμή τους. Ας τ έ λ ε ι ώ ν ο υ μ ε μ' α υ τ ά ! Μόνο μέσα και μέσω μίας τέτοιας πρακτικής οι αναγεννώμενες επανασταστικές δυνάμεις θα φτάσουν σε μιά ξεκάθαρη συνείδηση του αγώνα τους Δεν υπάρχει καλύτερο απορρυπαντικό για την ιδεολογική μούχλα!

Ενώ καμιά ριζική αμφισβήτηση, εδώ και πολύ καιρό, δεν κουβαλάει πιά το παραλυμένο ψωράλογο των γέρικων γραφειοκρατικών μηχανισμών της αριστεράς να που υπάρχει ανταγωνισμός γελοίων ψεμμάτων μέσα στο βόρβορο των η γ ε τ ί - σ κ ω ν των τροτσικιστικών μικροοργανώσεων (J.C.R., F.E.R., V.O.), των κινεζόφιλων (U.ICM.L.F.. "Επιτροπές Βιετνάμ της βάσης") και των αναρχικών αλλά Κον Μπεντί. Ας πάρ ο υ μ ε τις υ π ο θ έ σ ε ι ς μας στα δικά μας χ έ ρ ι α ! Κάτω απ' τη σκέπη των

σκουληκιασμένων ηγετών, η ενότητα δεν μπορεί ποτέ να είναι κάτι άλλο απο ενότητα της υ π ο τ α γ ή ς . Η επαναστατική προοπτική πρέπει να γίνει στην πράξη αυτό που ήδη ήταν στην ουσία, και η καθολική της συνοχή θα διαφανεί δια μέσου των αλληπάλληλων συγκεκριμενοποιήσεων της σαν παρουσία του όλου στα μέρη. Ας φυλαγόμαστε! Κάθε τι που ξοδεύεται σε μερική αμφισβήτηση συμμετέχει στην καταπιεστική λειτουργία του Παλιού Κόσμου. Σαν γεροντική μπούρδα, η μεμονομένη κριτική του αστικού Πανεπιστημίου προκαλεί το γέλιο, έξω απ' τη συνάφειά της με το σύνολο της ταξικής Κοινωνίας που πρέπει να καταστρέψουμε -δηλαδή να ξεπεράσουμε διαλεκτικά με μέσο και στόχο τη Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση- μέσα στον ίδιο της τον πυρήνα την ελεεινή και ευρύτατη ανθρώπινη εκπόρνευση της αλλοτριωμένης εργασίας Θάνατος στη μισθωτή εργασία! Θάνατος στην επιβίωση! Δεν ακούτε ήδη απο μακριά τους αλαλαγμούς; Παλιέ Κόσμε παγιδευμένε, λαχανιάζεις! Θα σε εξοντώσουμε, ψοφίμι!

ZHTΩ Η ZENΓΚΑΚΟΥΡΕΝ (Ιαπωνία)!
ZHTΩ Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΩΝ
ΒΑΝΔΑΛΙΣΤΩΝ (Μπορντώ)!

ZHTΩ ΟΙ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΙ (Ναντέρ)!

ΖΗΤΩ Η INTERNATIONALE
SITUATIONNISTE!

ΖΗΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ!

ΟΙ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΖΕΡΟΝ

Όπως σ' όλες τις εξεγέρσεις έτσι και σ' αυτές το»
Μάη του '68 εμφανίστηκαν τα φαινόμενα του
καριερισμού και της επένδυσης από άτομα που
συμμετείχαν στις πρώτες γραμμές Πολλοί απ' αυτούς
βρήκαν πρόθυμους συμπαραστάτες στο ευσεβές έργο
τους τα Μ,Μ.Ε. και το κράτος από κείνη την εποχή
ακόμα. Στολισμένοι με το φωτοστέφανο του άκαμπτου
επαναστάτη, οι σημερινοί αυλοκόλακες του θεαματικού
κράτους ξεπουλούν ενθύμια και μιχλιμπίδια,
διαλαλώντας τη συμμετοχή τους και τον "ιστορικό" τους
ρόλο.

Προβλήματα ιεραρχίας, καριερισμού και
εξαργύρωσης συναντώνται πολύ συχνά ακόμη και σε
αγώνες ή χώρους που υποτίθεται πως λειτουργούν στον
αντίποδα αυτών των στάσεων. Απ' αυτήν την άποψη έχει
τεράστια αξία η επιμονή και η μόνιμη ενασχόληση με το
ξεπέρασμα παρόμοιων φαινομένων, που η εμφάνισή τους
αν μη τι άλλο αποδεικνύει το επίπεδο οργάνωσης των
αγώνων ή των χώρων και τη φερεγγυότητά τους για όλα
αυτά που επικαλούνται.

* * *

Μετά το τυπικό τέλος των μεγάλων επαναστατικών
κινημάτων και της δράσης τους ειδικά όσον αφορά
κινήματα που φτάνουν σ' ένα βαθμό υψηλής
επικινδυνότητας για το κυρίαρχο σύστημα, παρατηρείται
συχνά, μαζί με τα υπολλείματα των οδοφραγμάτων να
ανεβαίνουν στην επιφάνεια μίζερα και σάπια υπολλείματα
επαναστατών. Επαναστατών που αν και είχαν ενεργό
ρόλο μέσα στις επαναστατικές διεργασίες, έπειτα απο
λίγο καιρό ξεπούλησαν φτηνά το τομάρι τους στους

κυρίαρχους, απαρνήθηκαν τα κοινωνικά τους οράματα παντελώς και ακολούθησαν έναν εντελώς αντίθετο δρόμο, πολλές φορές βαυκαλιζόμενοι αισχρά με επιφανειακά επιχειρήματα του στυλ: "Συνεχίζω να δουλεύω για την κοινωνική επανάσταση αλλά με διαφορετικό τρόπο"

Τα σαθρά αυτά υποκείμενα έπεσαν, συνειδητά ή ασυνείδητα, στις παγίδες που μεθοδικά έστησαν και στήνουν οι κρατούντες. Οι τελευταίοι προσπαθούν να δημιουργήσουν ρίγματα στην επαναστατική δράση προωθώντας τις λογικές τους, λογικές ιεραρχικές εξουσιαστικές ρεφορμιστικές. Οι εργατοπατέρες, οι φοιτητοπατέρες και όλοι οι υπόλοιποι "δήμιοι" οποιασδήποτε επαναστατικής λογικής και δράσης εμφανίστηκαν και σ' αυτήν την περίπτωση, την περίπτωση του Μάη. Η δημιουργία πρωτοπόρων ηγετίσκων, που στο πρόσωπό τους επιθυμούν να αντανακλάται όλο το κίνημα, αποφέρει πολλαπλό κέρδος για τους υπερασπιστές των κυρίαρχων δομών.

Πρώτα απ' όλα, η εγκαθίδρυση μιάς ηγετικής μορφής και μιάς ιεραρχικής δομής μέσα σ' ένα επαναστατικό κίνημα, που κατά συνέπεια αντιδρά και προσπαθεί να καταστρέψει τις ιεραρχικές δομές και φυσικά κάθε είδους ηγετίσκους, είναι κάτι εντελώς αντιφατικό (αλλά στην πραγματικότητα αποδεκτό ανάλογα με τις συνθήκες) και λειτουργεί σαν μέσο ολικού ακρωτηριασμού των επαναστατικών στόχων και δράσης. Επίσης, γίνεται ευκολότερος έλεγχος, η καθοδήγηση και μέσω αυτών η διοχέτευση της επαναστατικής οργής και λύσσας σε εκτονωτικά μονοπάτια.

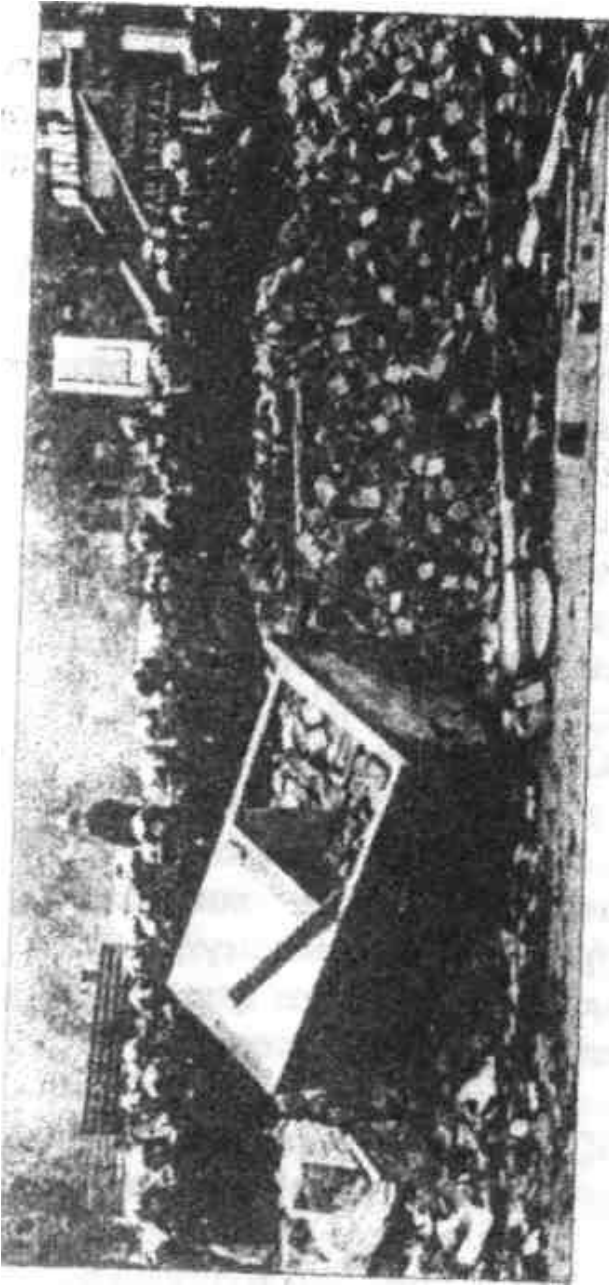
Παράλληλα γίνεται ευκολότερη η καταστολή - καταστροφή του κινήματος μιά και αρκεί να κατασταλεί αποπροσανατολιστεί μόνο η μικρή μειοψηφία που ηγείται του κινήματος. Απο την άλλη, το προτεινόμενο μοντέλο ηγέτης = κίνημα, βοηθά στην αποθάρρυνση μελλοντικών σκέψεων και τάσεων για επαναστατικές και εξεγερτικές κινήσεις. Δηλαδή, προβάλλοντας ένα συμβιβασμένο, υποδουλωμένο, "τσακισμένο" ηγέτη, προκαλούν συνειρμικά τη σκέψη και την εικόνα ενός νεκρού κινήματος.

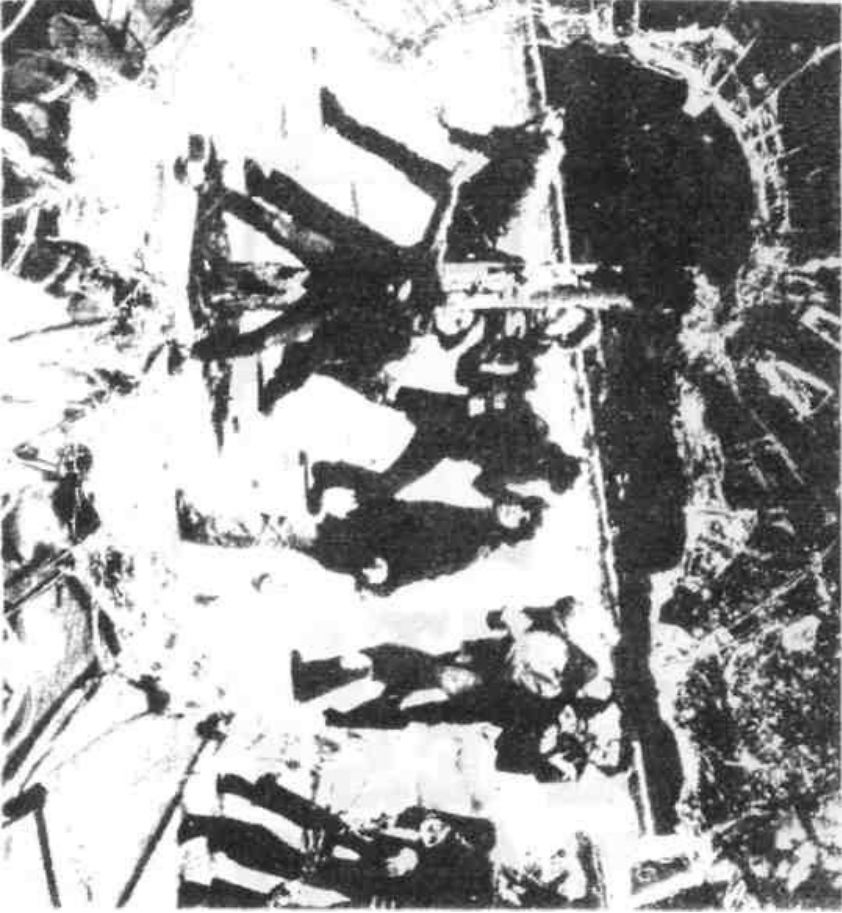
Στον εκφυλισμό αυτών που έδρασαν και λειτούργησαν μέσα στα κινήματα του Μάη συνέβαλε σημαντικά και η μη ύπαρξη μιάς συνολικής ανατρεπτικής αντίληψης και τοποθέτησης απέναντι στην κοινωνική πραγματικότητα. Η ήδη υπάρχουσα τάση και η λογική των μερικών - διαχωρισμένων αιτημάτων, προωθήθηκε για να εξασθενίσουν και να αφομοιώσουν έτσι ευκολότερα καθετί επαναστατικό, καθετί που θα μπορούσε να μεταφέρει τη σύγκρουση σε όλα τα επίπεδα και που θα είχε σαν αποτέλεσμα μιά ριζική αλλαγή των κοινωνικών συσχετισμών. Έτσι για παράδειγμα, αιτήματα όπως ο αντιιμπεριαλισμός, ο αντιρατσισμός και κινήματα όπως ο φεμινισμός ή η οικολογία, το μόνο που κατόρθωσαν ήταν να ζητήσουν και να πάρουν, σε κάποιες περιπτώσεις λίγα ή πολλά ψίχουλα απο την πίτα της εξουσίας, ενώ, παράλληλα, χρησιμοποιήθηκαν συνειδητά απο τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, προσφέροντάς τους στοιχεία για τη σύνθεση ενός ανανεωμένου και προοδευτικού προσωπείου. έτσι, βοήθησαν το κυρίαρχο σύστημα να αναπροσαρμοστεί

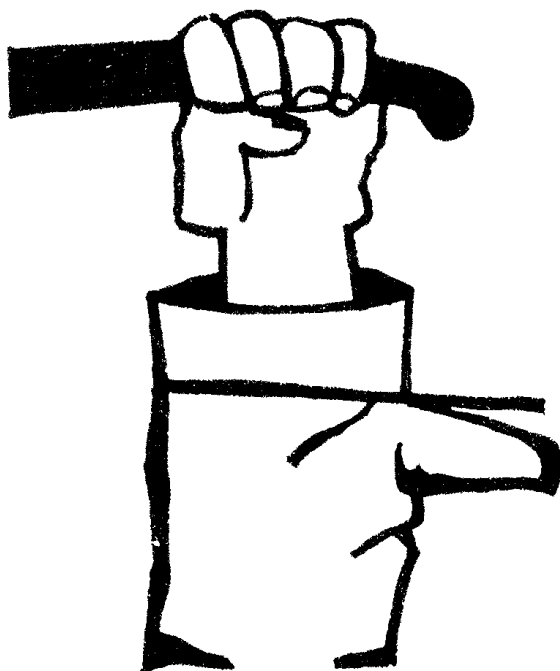
ανώδυνα στις νέες κοινωνικές συνθήκες, με αποτέλεσμα την ισχυροποίησή του. Γνωρίζουμε τα σχέδια και τους σκοπούς των κρατικών μηχανισμών, όπως και τις τακτικές που χρησιμοποιούνται απο μέρους τους για την καταστολή των επαναστατικών κοινωνικών αγώνων. Η ιστορία κατέδειξε τα λάθη μας και θεωρούμε ασυγχώρητο να βρεθούμε εγκλωβισμένοι στις ίδιες παλιές παγίδες

Όσο γι αυτούς που απαρνήθηκαν τα όνειρα και τα οράματά τους εξαργυρώνοντας τα με διευθυντικές καρέκλες, τίτλους και αξιώματα, γι αυτούς που επέλεξαν τον ασφαλή δρόμο της υποταγής, φτύνουμε την αναξιοπρέπειά τους και ξεπερνάμε την ισχνή παρουσία τους στην ιστορία.

Τέτοιου είδους καρκινώματα εμφανίζονται στην ιστορία των επαναστατικών αγώνων. Εχοντας πάντα υπόψιν μας αυτήν την πραγματικότητα, αποβάλλουμε, και θα αποβάλλουμε τέτοιου είδους παράσιτα, και συνεχίζουμε την πορεία μας προς την κοινωνική απελευθέρωση.

**LE
TAT
C'EST
MOI**

